

LÓDI FERENC VERSEI

Ivadékok

A lányomat, a két fiam dicsérem,
mert itt maradtam egyedül és végül.
Elmeniek, ki a vámon, ki a réven,
s a vén diófa helyéből kiszédül.

Már nem lehettek olyan ölelések,
mint voltatok, s ez végül rám is rá-
vall,
mert magam körül forgok, mint a
részeg,
bár sosem álltam senkinek se háttal.

Hát még nektek, jó ivadékok sorba,
kösselek össze titeket csokorba,
virágok, zöldek, nekem kedvesek,

egyik szemem sír, a másik nevet.
Miattatok vagy értem, nem tudom:
újra születtem minden májuson.

Mondat
közben

Tudod, én vagyok a Feri,
hát hogyné tudnád negyven éve.
Szívem, akár a tengeri,
mórzsold le, órkodj, állj fölébe.

Már nem mehetek messzire,
és te sem mehetsz messzi útra.
A Föld azt mondja: ess ide!
Repültél, szárnyad nem nő újra.

Rövidre fogva sok szavam,
a lényegeset mondanám ki.
Mégfogni szívem oktalán,

inkább el kéne tölde zárni.
Sok-sok titkomnak nincsen karma,
de kígyó mind, s halálra marna.

Csönd ülte meg a havas reggelt. A csikorgó hidegben mintha gyermek sírt volna valahol. Nem erőltetett hangon, hogy meghallják, inkább elanyátlanodva, nyöszörgősen. A nyárfasorból véltem hallani, s valóban: ott vinnyogott az árok fenekén gyámoltalanul. Egy kutya. Tacsó, vagy ilyesmi. Nem felnőtt, kifejelett jószág, de már túl a kölyökkoron. Megpróbált a rézsún fölkapaszkodni a csinált útra, de nem boldogult. Körmei véres csikokat húztak a jéggé fagyott hóra, ám a kudarcok okán sem jajgatott hangosan. Mélyen ülő sötét szemé irgalomért könyörgött.

Kiábrándító volt az istenadta. Lucskos-véres szőrére sárcsomók giz-gazok tapadtak, förtelmes nyála meg a könnye belefolyni látszott lefittyedt, remegő szájába.

Várta a halált.

„Csak bőre van, semmi más — (Hol késél,) irgalmas vadász?!” — jutottak eszembe a költői sorok, s szánakozva néztem a csúf ebet. Ez erőt adott neki és újfent próbált fölkapadni az árok túlsó oldalán. Menekül volna, de képtelen volt megkapaszkodni, visszacsúszott a gödör fenekére, kárba veszejtve a már megtett méternyi utat. Oly esdeklőn nyúszított, hogy enniáléért nyúltam a szatyorba. A mozdulattól úgy megijedt, hogy hanyattvágódott. Kínnal-bajjal birt csak talprafordulni. Azzal az elszánt megadással pislogott föl a fenékből, hogy „nem bánom, üss agyon, ha akarsz.”

Hátraléptem, hadd lássa jóakaratom, majd a jeges kerékvágásba lettem egy darab zsíros kenyeret. Elindultam, de a vállam között visszalestem. Iszonyú erőfeszítések árán

*****

fölkecmerkedett az ütetre, pihent egy szusszanásnyit, körülnézett, aztán nekiesett a kosznak. Egyetlen falással eltüntette.

Úgy nézett körül, hogy ez nem lehet igaz. Girbe-gurba lábait támasztékra állítva hosszan bámult utánam. Kierterm az allé végére, ám az árva jószág még mindig ott cövekelt a fehérségben, talán csak a fejét tartotta kissé magasabbra.

— Alig gondoltam rá. Három hét múlva azonban — hirtelen kitavasodván ismét találkoztunk. Tücsi — ezt a nevet adtam neki — majdnem lesimult szőrrel, testben-léleken határozottan megizmosodva ült a buszmegállóban. Amint szálltak le a kiskertesek, ennek is, annak is megbiccentette a fejét, két mellső lábát pedig izgatottan váltogatta.

Ahogy meglátott, rögtön fölállt és fejét-farát billegetve, kissé szégyenlősen felém tartott. Úgy járt körbe a farka, mint a porgettyű. Lassan, tétován rakta a tappancsait, mint aki nem biztos abban, hogy szívesen fogadják.

— Tücsi, Tücsikém, hát megismersz? — kurjantottam örömben és leguggoltam hozzá.

Akkora bukfcencet vetett, mint egy akrobata. Háromszor körülnyargalt, majd önfeledt hempergözésbe fogott a hólétől nedves homokon. Oly ügyesen kapta el a földobott szalonabórt, hogy neki is öröme telt ben-

ne, előrefutott, visszanyargalt hozzám, hiába kérlelték hárman is:

— Idegyere Pici, a hálátlan istenit az anyádnak, többet nem kapsz kolbászt, te nyavalyás...

Mások is etették tehát mjóta kinyílt az idő, ám Tücsi nem emlékezett egyikükre se, rá se bojszintott a Pici névre. Csak körülöttem bohózkodott, nekem csinálta a műsort teljes odaadással. A szemében nyoma se maradt a szomorúságnak, sőt mintha nevetett volna jókedvében. Ez a grimasz valamelyest megszépítette. Amikor térdemet ütögetve magához hívtam egy simogatásra, majd eszét vesztette a boldogságtól, s a nevetése emberinek tűnt. Nekiiramodott, megtorpant, vakkantott néhányat és usgyi egy sárga macska után. A cirkusz hangjaira kirontott az útra egy pumi, azt nyomban visszakergette a kerítés mögé. S hogy így megtisztította az utat kutyától-macsoktól, nagy pekesen hozzám-kocogott bezsebelni az elismerést.

— Adj egy pacsit, te betyár!

Mintha nem hallotta volna, előrohant, végigszaglásztta a drótsővények alját, meglocsolta egy-egy fának a tövét, eltűnt a gondozatlan kertek bozótaiban, s mielőtt kiértem volna a tanyára, ő már várt a dülön illedelmesen. Jó hajításnyira voltunk csak a kaputól.

— Sajnálom pajtás, de nem jöhetsz be, mert szétrugdalod nekem a

gyöngye pázsitot — mondtam neki, hogy ott toporgott, míg a lakattal belökdtem.

Mintha megértette volna, elvonult és tíz lépésnyire leheveredett az útszegélyre, Vittem neki kiadós reggelit, jó étvágyal evett, a maradékot azonban gondosan elspájzolta egy körakás mögé. Visszakullogott a helyére, hasrafeküdt, úgy szemlélte, mit művelek a tanya körül.

Szóltan türelemmel várt egész nap. Aztán hétről hétre mindig, ha kint tartózkodtam. Fegyelmzetten ült a kapu közelében, s indulhattam hazra déltájón, vagy öreg este, Tücsi rendre elkísért a buszhoz.

Elmúlt a tavasz, jött a nyár s az én kedvesen csúnya barátomat mások is megszerették. Finomnál finomabb falatokat vetettek neki, csak maradjon meg a közelükben. A rántottától, édestejtől, szalámitól, túróslépenyitől megnőtt az önbizalma, kifényesedett a szőre, kis pocakot eresztett és a szeméből öröm sugárzott. A gyerekek simogatták és hancuroztak vele. Hozzám mégsem lett hűtlen soha. Sugárzó hangulatban járt velem, csak a megállóban szontyolódott el, ha fölberregett a busz motorja.

Mostanában hiába várom a találkozást Tücsi, az életvidám aranyos kamaszkutya, nem üdvözöl ha jövök, nem ugrándozik nekem, s nem ül csöndes belenyugvással, amikor távozem.

Mi történhetett vele? Elmarták az erősebbek? Agyongázolta egy autó? Vadász lótte agyon? Befogta valaki? A kérdezettek vállukat vonogatták.

Vajon nevet még valahol valakire?

F. NAGY ISTVÁN

Naplemente előtt

SCHMIDT ANDREA KÉPRIPORTJA

